

НАСАМЕ СЪС СТИХОСБИРКАТА “ГРАДЕЖ”
на Румена Коларова-Шиндлер

Стихосбирката “Градеж” на Румена Коларова-Шиндлер е едно поредно изживяване за всеки, който цени поезията на тази поетеса. Докоснеш ли се до нея, не може да отминеш равнодушен пред споделеното в стиховете, не може да я погледнеш само като страничен наблюдател и да не поискаш да останеш отново и отново “насаме” с нея, за да откриеш сам себе си в настроенията и ритъма ѝ.

“Тече, тече реката,/пред очите ми изтича...” (“Изтича реката”), възкликва авторката и тръгва на едно истинско пътешествие през живота, изтъкан все от ежедневието. В тях има и срещи (“Среща в Интернет”, “Среща”), и раздяли (“Изпращане”), съпроводени както с илюзии, така и с разочарования.

*“Камък по камък,
замък за чудо и приказ градиш.
Кула след кула,
една подир друга,
обрулват годините”* (“Градеж”)

Всеки гради в живота си въздушни кули. Всеки подтиска болката си от тяхното срутване. Никому не остава чужда, макар и неосъзната суетата, в очакване на щастието, което всеки разбира по своему.

Стиховете в “Градеж” приличат на малки разкази. Кратки, с малко думи, те създават картини, които буквално можеш да пипнеш с ръка. Те простичко и неподправено разказват за обичта (“Крал-рибар”, “При кардиолога”), за вярата в доброто (“Бялата лястовица”), за надеждите (“Изпращане”), за горчилките в живота (“Помощ”), за издържливостта на човешката душа (“Дъб”).

Всяко чувство намира конкретен образ в стихосбирката. В нея *“бумеранг е всяко зло в живота, бумеранг е всяка болка по света”* (“Бумеранг”), целувките са *“разтрошени”*, а захарта е *“прегорена”* (“Торта”) винаги, когато прегорява огънят между двама души. Тогава от всеки прозорец на отминаващия влак *“проклинат със “сбогом” надеждите”* (“Изпращане”). Тогава отвсякъде лъха студ, макар че сърцето се мъчи да изхвърли горчилките и търси в тъмното пътека към утрешния ден.

Разказът на всяко стихотворение завършва неочаквано с една синтезирана мисъл, която се забива силно в съзнанието и остава да въздейства дълго след това. Например в “Лястовица” – докато авторката разказва, че търси лястовицата, изведнаж ѝ казва: *“остани във мен, от мене неоткрита”*, с което финалът дава повод за по-нататъшна размисъл и въздейства изключително силно. Или в “Разговор без думи” – *“и след този разговор без думи-ще помълчим”*. Така е и в “Трябва да си тръгна”- *“трябва да си ида вече. А къде да ида?”* Така е и в “Затръшнатата врата” – *“Прости ми, Боже,/ ти поне прости ми/ или дори това не може?”*

Стиховете на Румена Коларова-Шиндлер в “Градеж” вълнуват дълбоко със силата на чувствата, поднесени деликатно и с мярка. Това са поетични изповеди, в които човешината не е празно, лишено от смисъл понятие. Всяка дума носи вътрешно богатство, дълбоко значение и е наситена с богато съдържание. Това са стихове, пълни със житейска философия, синтезирана в поетична форма, с исконно българско звучение.

Лидия Пенева, журналистка
София, 29.3.2007 г.